

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมเนาะ มันเป็นหน้าที่ คนเกิดมามีหน้าที่ หน้าที่ของคน หน้าที่ของคน คนเกิดมาเป็นสัตว์ประเสริฐๆ สัตว์ประเสริฐเกิดมาแล้วถ้าใจเป็นบุญเป็นกุศล อยากจะทำบุญกุศลต้องชวนขวย ขวนขวยนะ คุณิ คนที่ทำบุญๆ เวลาทำบุญขึ้นมา ไม่มีศรัทธาเนาะ มันก็พยายามคิดว่าเราคืออะไร คนถ้ามีศรัทธาพม้นคิดถึงหัวใจของเราใจ คนเรามันมีกายกับใจๆ เวลามันสุขมันทุกข์ มันสุขทุกข์ที่หัวใจนี้ เวลาจะมีศรัทธาความเชื่อขึ้นมา

มีคนมาบ่นให้ฟังมาก บอกเวลาทำบุญกุศลขึ้นมาแล้ว เวลาทำไปแล้วมันตะจิตตะขวงใจ มันตะจิตตะขวงใจว่ามันทำบุญไปแล้วเห็นพระบ้านเป็นอย่างนั้นไ

เราก็บอกว่า เราก็ตั้งสติปัญญาของเราสิ ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเนาะ ถ้าเราทำบุญกุศลของเรา ให้ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ระลึกถึงพระธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้นั้น ให้ระลึกถึงพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วทำบุญไปๆ ไม่อย่างนั้นเวลาเราจะทำบุญกุศลเราก็ต้องแสวงหาใจ แสวงหาจากพระภายนอกๆ พระภายนอกก็ชวนขวยๆ พระที่เราไว้เนื้อเชื่อใจ ถ้าไว้เนื้อเชื่อใจ ทำบุญกุศลขึ้นมาแล้วมันก็เต็มหัวใจ

แต่เวลาทำบุญกุศลขึ้นมาด้วยศรัทธาด้วยความเชื่อของเรา ด้วยการชวนขวยของเรา เราอยากหาที่พึ่งนะ หาที่พึ่งของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องทาน ศีล ภาวนา การเสวยสละทานๆ คือสร้างวาสนาบารมี การเสวยสละทานๆ เสวยสละทานเพื่อหัวใจดวงนี้ใจ หัวใจดวงนี้ที่มันไม่ศรัทธา

เวลาชาวพุทธขึ้นมา เวลาพูดเรื่องศาสนา เขาหัวเราะเยาะ เรื่องของศาสนาเป็นเรื่องของความครีความล้ำสมัย แต่เรื่องความทุกข์ความยากในหัวใจเป็นเรื่องปัจจุบัน เรื่องศรัทธาความเชื่อบอกเป็นเรื่องครีเรื่องล้ำสมัย เวลาล้ำสมัยขึ้นมา ถ้าคนมันทุกข์มันยากขึ้นมา มันชวนขวยขึ้นมา มันแสวงหาเปรียบเทียบขึ้นมา ความสุขมันหาที่ไหน ความสุขมันหาที่ไหน คนมันมีศรีสุข

เขาเที่ยวรอบโลก ไปเที่ยววอวกาศกลับมาก็ยังทุกข์เหมือนเดิมนั่นนะ เวลาความสุขๆ ที่จะหาได้
ความสุขหาได้ด้วยใจดวงนี้ไง

ถ้าใจดวงนี้ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าเราจิตสงบระงับขึ้นมา จะอยู่ใต้บาดาลไหน
จะอยู่โคนไม้ไหน จะอยู่ที่ทุกข์ยากขนาดไหนมันก็มีความสุขของมันไง มันสุขที่ไหน มันสุขที่
หัวใจดวงนี้ไง ที่นี้ความสุขหาได้ที่ไหน ความสุขหาได้ที่ไหน มันก็ต้องหาด้วยดวงใจนี้ ถ้าหา
ด้วยดวงใจนี้ ดวงใจที่มันคือมันค้าน มันไม่ยอมฟังขึ้นมา มันจะหาเอาที่ไหนล่ะ เพราะมันคือมัน
ค้าน มันไม่ยอมเชื่อสิ่งใดเลย

แต่เวลาเราชวนขวยขึ้นมาเพื่อศรัทธาเพื่อความเชื่อของเรา ถ้าเพื่อศรัทธาความเชื่อของ
เรา เวลาเชื่อแล้วจะทำบุญกุศลขึ้นมาก็ต้องหาพระ ถ้าหาพระที่ไว้ใจไม่ได้ ศรัทธาความเชื่อนี้กว่า
จะฟื้นฟูขึ้นมามันก็แสนยาก เวลาไปเจอพระข้างนอก ไปเจอพระที่เราไม่ไว้เนื้อเชื่อใจ มันก็
สะเทือนกับศรัทธาของเรา ไปสะเทือนกับความตั้งใจของเรา ถ้าสะเทือนความตั้งใจของเรา เรา
ต้องชวนขวยๆ หาพระภายนอกไป

พระภายนอก ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์เป็นพระที่ให้เราทำบุญกุศล เราจะไปทำที่ไหน ทำที่
ไหนก็ทำได้แต่แค่ทานใจ ทำได้ ๓๒ การเสียดๆ จากภายนอก เวลาทำบุญๆ ทำบุญกับพระแล้ว
ทำไม่ลง นี่พระภายนอก พระภายนอกเราหาแล้วเรายังไว้เนื้อเชื่อใจไม่ได้ไง

วันนี้วันพระ วันพระ เราจะหาพระภายในของเรา ถ้าหาพระภายในของเรา อย่างน้อย
ขึ้นมา เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ของเราเป็นพระอรหันต์ของลูก ถ้าพระอรหันต์ของเรา
พระอรหันต์ของเราจะอแง พระอรหันต์ของเราจะเข้มงวดกับเรา พระอรหันต์ของเราคอยเม็ย
ตีเรา ก็พระอรหันต์ของเรา อย่างน้อยก็พระอรหันต์ของเรา นี่พระอรหันต์ของเรา พระอรหันต์
ของเรา แต่ไม่ใช่พระอรหันต์ของ ๓ โลกธาตุ

พระอรหันต์ของ ๓ โลกธาตุ เห็นไหม เราดูแลพ่อดูแลแม่ของเรา เราอุปฐากพ่อแม่ของ
เรา เป็นการสร้างอำนาจวาสนาบารมี เราไปทำบุญกุศล ทำบุญกุศลก็เพื่อเจริญศรัทธาของเรา ถ้า
ศรัทธาของเรา เราเจริญศรัทธาของเราด้วยความซาบซึ้งดูดีมันเกิดบารมี เกิดบารมี ๓๒ ดูพระ
สารีบุตรเห็นพระอัสสชิบิณฑบาต ท่านเคลื่อนท่านไหวไปด้วยสงบเสงี่ยม ท่านเคลื่อนท่านไหว
ด้วยความสุขจากภายใน ความสุขจากภายใน การเคลื่อนไหวนั้นมันดูออก ท่านตามไปๆ ฟัง
ธรรมอันนั้นไง

นี่ก็เหมือนกัน เราใส่บาตรของเรา เราทำบุญกุศลของเราก็เพื่อเจริญศรัทธาอันนี้ไง ถ้า ศรัทธาอันนี้มันมีกำลังมากขึ้น มันมีอำนาจวาสนาบารมีมากขึ้น ทำบุญกุศลๆ เสียสละทานๆ เสียสละทานก็หัวใจดวงนี้ไง ถ้าเสียสละหัวใจดวงนี้เพื่ออะไร เพื่ออำนาจวาสนาบารมี ถ้าอำนาจวาสนาบารมี พออำนาจวาสนาบารมีแล้วทำบุญกุศลแล้วทำมากน้อยขนาดไหน ทำแล้วทำเล่า ทำแล้วทำเล่า นี่เป็นอามิส เวลาเราตายไป กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน

การทำบุญกุศลของเราคือการทำกรรม กรรมดีไง เราเสียสละ กรรมอันนั้นมันจำแนก สัตว์ให้หัวใจมันพัฒนาขึ้นไป พอพัฒนาขึ้นไป ถ้าทำบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน เวลาตายไปมัน ก็ไปตามอำนาจวาสนานั้น กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ใครทำอะไรได้ไ้มันจะได้สิ่งนั้นไง ใครทำบุญกุศลไว้ บุญกุศลนั้นมันก็ฝังลงที่หัวใจดวงนั้นไง ถ้าฝังลงที่หัวใจนั้น ฝังลงที่ไหน ความลับไม่มีในโลก ใครทำ คนนั้นเป็นคนรู้ใจ ถ้าใครทำ คนนั้นเป็นคนรู้ นี่ทิพย์สมบัติฯ ทิพย์ สมบัติมันเกิดที่ใจนี้ไง นี่ทิพย์สมบัติ วันนี่วันพระๆ เราจะหาพระภายในของเราไป

ถ้าเราเชื่อใจสิ่งใดๆ ไม่ได้ ครูบาอาจารย์ของท่านแสวงหาครูบาอาจารย์ คุณิ หลวงตา ท่านเรียนมา เรียนจบเป็นมหา เวลาท่านจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาท่านก็เชื่อ เวลาเชื่อ แต่กิเลสของ เรามันรุนแรงกว่าใจ “มันจะมีจริงหรือเปล่า จะมีจริงหรือเปล่า” ทั้งๆ ที่ศึกษามามันก็เชื่อ ใครไม่ เชื่อ มันก็เชื่อทั้งนั้นนะ แต่เชื่อขนาดไหนมันก็โลเล มันก็สงสัย จริงหรือเปล่า จริงหรือเปล่า ใน ใจคิดอย่างนั้นนะ ต้องหาครูบาอาจารย์ที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้ ท่านถึงตั้งเป้าได้ว่าต้องไปหาหลวงปู่ มั่นๆ

เวลาไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านก็รู้ความรู้สึกอันนั้นใจ เพราะกิเลสอันนี้ ใครๆ ที่ ผ่านมาแล้วเขาก็กลัวกิเลสของคนคนนั้นใจ กิเลสของเราๆ เราศึกษามามากน้อยขนาดไหน เรามี สติปัญญาขนาดไหน ใจความต่อต้านในใจอันนั้นนะ ใจอวิชชานะ มันไม่รู้แล้วมันอวด เก่ง แล้วมันศึกษาธรรมะมันก็ว่ามันรู้ๆ เวลาจะศึกษา เวลาจะค้นคว้า มันว่ามันรู้มัน แข่งหน้า ไปแล้ว “นิพพานเป็นอย่างนั้น นิพพานมันรู้แจ้ง” มันแข่งหน้าไปเลย นี่เวลามันรู้ ใจตัวไม่รู้มันนะ มันว่ามันรู้ แต่เวลาจะเอาจริงๆ ขึ้นมามันไม่รู้ พอไม่รู้ขึ้นมา แสวงหาครูบาอาจารย์

เวลาท่านไปหา ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมา ท่านไปเห็นสิ่งใดในโลกนี้เป็น โรคเป็นภัยเท่ากับกิเลสของคน ในวิญญูะนี้ไม่มีอะไรเป็นภัยเท่ากับทิฐิมานะ ใจความไม่รู้ในใจ ของคนนั้นนะ ร้ายนัก คนที่มีอำนาจวาสนา มีอำนาจวาสนาบารมีมากน้อยขนาดไหน ใจอวิชชา

ความไม่รู้ของเขา ไอ้ความไม่รู้ของเขามันอยู่ใต้ก้นบึ้งของเขา ทั้งๆ ที่ถ้าเขาเป็นธรรมดาๆ เขาจะทำประโยชน์กับเขาได้มหาศาล เขาทำประโยชน์กับตัวเขาก็ได้มหาศาล แต่ไอ้ตัวไม่รู้ ไอ้อวิชชา ตัณหาความทะยานอยาก ของกูๆ มันพยายามบีบคั้นตัวเองไว้นั้นนะ กักขังตัวเองไว้นั้นะ ไม่ยอมให้ออกไปสู่สัจจะความจริง ไอ้อวิชชาตัวนั้นนะตัวร้าย ไอ้ตัวร้าย จะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ควรจะเป็นประโยชน์กับเขามันก็กลับมาเป็นโทษ เป็นโทษเพราะอะไร เป็นโทษเพราะมันรู้มาก มันรู้มากมันก็เห็นแก่ตัวมาก พอเห็นแก่ตัวมากมันก็อยากใหญ่มาก

แต่ไอ้ของเราคนทุกชั้นคนจน คนเจริญใจ จะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน เราพยายามของเราไง เราพยายามสร้างพระภายในของเราไง เราหาพระจากภายนอก เราก็แสวงหาของเรา ต้องมีพระจากภายนอก เพราะคนเกิดมา สัตว์เวลาเกิดมา บางชนิดพ่อแม่ไม่ต้องเลี้ยง มันโตเลย มันเลี้ยงตัวเองมันได้ มนุษย์ถ้าพ่อแม่ไม่เลี้ยงตายหมด เด็ก ๓ ขวบ ๔ ขวบมันยังเอาตัวไม่รอดเลย แต่เวลามันโตขึ้นมาแล้ว มนุษย์ สัตว์ป่าทั้งปามันกลัวคน คนทำร้ายได้ทั้งนั้น คนทำลายกันมหาศาล แล้วก็คนเหมือนกัน คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

ในบรรดาสัตว์สองเท้า แล้วเรา เราก็เป็นสัตว์สองเท้า ถ้าเราเป็นสัตว์สองเท้า เราเกิดมาร่วมอุดมการณ์ ร่วมศาสนากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ประเสริฐที่ไหนล่ะ มันประเสริฐในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ เวลาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านมีอำนาจวาสนापกครองจะเป็นจักรพรรดิไฉน เวลาอำนาจถึงนั้นมา พอมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ยถาภูตฺ ญาณทศฺสนํ มันเกิดขึ้นนะ เป็น สตุถา เทวมนุสฺसानํ สอนทั้งเทวดา อินทร์ พรหม

เทวดา อินทร์ พรหม ทำไม่ต้องไปสอนเขา เทวดา อินทร์ พรหมสูงส่งขนาดไหน แต่เทวดา อินทร์ พรหมก็มีวิชาเหมือนเรา มีความไม่รู้เหมือนกัน เพียงแต่ว่ากรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เขาทำคุณงามความดีของเขา โอกาสของเขา เขาก็ได้เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมของเขา เขาก็มีอายุขัยของเขา เขามีอายุขัย ถึงเวลาเขาก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

เหมือนเรา ถึงเขาจะมีความสุขทิพย์สมบัติๆ จะมีความสุขมากน้อยขนาดไหน ความสุขๆ ความสุขก็เหมือนเศรษฐีใจ เศรษฐีมีเงินมีทอง อู้ฮู! ทุกอย่างพร้อมเพรียงมากเลย แต่หัวใจเศร้าหมอง หัวใจทุกข์ยาก

เทวดา อินทร์ พรหมก็เหมือนกัน มีแสงสว่าง มีทิพย์สมบัติสิ่งต่างๆ จิตใจมันก็ทุกข์เหมือนกัน หมดอายุขัยมันก็เวียนมาเหมือนกันนั่นนะ นี่ไง เวลาเทวดา อินทร์ พรหม สดุดา เทวมนุสฺसान์ สอนเทวดา สอนพรหม สอนมนุษย์ แล้วนรกอเวจีสอนมันไม่ได้ ความทุกข์มันบีบคั้นเหมือนเรามีแต่ความทุกข์บีบคั้น มันไม่ฟังใคร ความทุกข์บีบคั้นนะ ใครจะถ่ายเทความทุกข์นี้ให้ได้ดี ใครจะถ่ายเทความทุกข์ให้ได้ดี ความทุกข์มันบีบคั้นจนไม่มีโอกาสจะได้ฟังใครทั้งสิ้น ขออย่างเดียว ขอให้พ้นจากอันนี้ไปให้ได้ ขอให้พ้นจากอันนี้ นี่นรกอเวจี เวลามันลงนรกอเวจีไป ความทุกข์ความยากอันนั้นมันบีบคั้นๆ ใจ เทวดา อินทร์ พรหมก็เพลิดเพลิดไปของเขา

นี่พูดถึงว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสัตว์ประเสริฐที่สุด ประเสริฐอย่างไร ประเสริฐในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ แล้วเรามาวัดมาวากัน เรามีรัตนตรัย มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย แล้วพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย เราก็แสวงหากัน แสวงหามา ศรัทธาความเชื่อย้อนกลับมา นี่ไง ทวนกระแสฯ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับเข้าสู่ใจ การจะทวนกระแสกลับเข้าสู่ใจมันต้องมีสติปัญญา

แม้แต่สมบัติข้างนอก คนจะแสวงหามา คนแสวงหามา คนที่ประหยัดมัชฌิยัตถ์เขาแสวงหา เขาจะดูแลรักษาทรัพย์สมบัติของเขาได้ คนที่เขาแสวงหา เขาไม่รอบคอบของเขาทรัพย์สมบัตินั้นเขาก็รักษาไว้ไม่ได้ ไอนี้ทรัพย์สมบัติทางโลกเขายังต้องมีสติปัญญารักษาขนาดนั้น แล้วคิดดูสิ หัวใจของเรา ที่มันเร่ร้อน หัวใจของเราที่มันเรรวน หัวใจของเราที่มันเชื่อคนง่าย เวลาตัวเองมีธรรมะมันก็ไม่เชื่อ เวลากิเลสขุแหย่มันเชื่อ มันยังไม่ทันขุแหย่มันวิ่งไปหาเขาก่อนแล้วนะ เราจะมีสติปัญญาดูแลใจเราอย่างไร

ทรัพย์สมบัตินั้น สิ่งใดในโลกนี้มีเพราะมีเรา เพราะมีเราเป็นเจ้าของ เราไม่รู้ไม่เห็นสิ่งนั้น สิ่งนั้นมันก็เก๋ๆ เจินๆ อยู่ตามธรรมชาติของมัน เราไม่รู้จักมัน แต่ถ้ารู้เมื่อไหร่ไม่ได้เห็น เมื่อไหร่ไม่ได้ อยากได้ทันทีเลย อย่าให้เห็นเพชรนะ เห็นเพชรมันรีบเลยนะ ทำมาหากินหาเงินจะไปซื้อมันนะ ถ้าไม่เห็นก็ไม่เป็นไร อย่าให้เห็นนะ

นี่ไง ถ้าเราไม่รู้ไม่เห็นมันก็อยู่ของมันอยู่อย่างนั้นนะ แต่ถ้าเราไปรู้ไปเห็น ไปอยากได้ อยากคืออยากเด่น มันทุกข์มันยาก มันเกิดมาจากไหนนะ มันเกิดมาจากจิตของเราทั้งนั้นนะ เกิดมาจากความคิดของเราทั้งนั้นนะ แต่มันมีวิชาความไม่รู้ครอบงำมันไป เพราะความไม่รู้เท่าตัวเอง ความไม่รู้ของเรา เราถึงได้คิด เราถึงไปคว้าเอาทุกข์เอายากนั้นมาไง ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เราสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเราขึ้นมา แล้วเราตั้งสติขึ้นมา มันถึงจะค้นหาสิ่งนี้ได้

นี่ไง ที่เวลาละเอียดยๆ ทรัพย์สมบัติที่เป็นเงินเป็นทองเขาถือ โกงกัน เขาแย่งชิงกัน มันเป็นกระดาษ มันเป็นวัตถุที่เขาหยิบเป็นวัตถุอย่างนั้นได้ไง แต่บาปบุญคุณโทษในหัวใจของเรา ใครจะเอาให้เราได้ สิ่งที่มีมันจะหาได้มันต้องมีสติปัญญาของเราไป มันถึงจะต้องมีสติ ถ้ามีสติขึ้นมา มันดูแลรักษาเข้ามาในใจของเราได้ไง ถ้าดูแลรักษาในใจของเรา

คุณสิ พระเรา หน้าทีของพระ เคนจกรม นั่งสมาธิภาวนา งานของพระๆ งานของโยมอาบเหงื่อต่างน้ำมาเพื่อหาปัจจัยเครื่องอาศัยไป งานของพระ เคนจกรม นั่งสมาธิภาวนา เหงื่อไหลไคลย้อยๆ เคนจกรมเสร็จ ๘ ชั่วโมงได้อะไรมา ไม่รู้ ไม่เห็นมีอะไร ก็เฉยๆ ไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตน ไม่มีอะไรสิ่งใดให้เห็นเลยว่ามันเป็นสมบัติให้ประโยชน์กับชาวโลกเขาได้ แต่ถ้ามีสติมีปัญญา เคนจกรม นั่งสมาธิภาวนาขึ้นมา มันรักษาหัวใจของมัน มันมีสติมีปัญญาของมัน มันภูมิใจ

คนที่ภาวนาเป็นนะ เวลาเคนจกรมเหมือนลอยไปก็ลอยมา มันมีความสุข ไอ้เราทำงานเกือบเป็นเกือบตาย ทุกข์น้ำดูเลย แต่เขาเคนจกรมไป มันลอยไปก็ลอยมา มันทั้งเบา มันทั้งสบาย มันทั้งมีความสุขในการเคนจกรมนะ เอ๊ะ! ไอ้มันนี่คืออะไร ไอ้มันนี่คืออะไร นี่ไง สุขที่มันหาได้ๆ สุขที่หาได้ หาได้ในดวงใจนี่ สิ่งที่จะหาได้ๆ เพราะมีสติไป หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โร

ใครบอก “ไอ้โฮ! พุทโธนี่มันของต่ำๆ พุทโธนี่เด็กๆ ก็ทำได้” หายใจ เด็กก็ทำได้ เด็กไม่หายใจก็ตาย คนเราต้องมีลมหายใจทั้งนั้นนะ แต่มันมองข้ามคุณค่าของความเป็นมนุษย์นี้ไปไง มันมองข้ามหัวใจของเราไปไง มันมองข้ามความเป็นจริงของสังขารไปไง ความเป็นจริงของสังขารมันต้องหัวใจนี้เท่านั้นเป็นผู้ที่สัมผัสไป หัวใจนี้เป็นผู้ที่สัมผัส แล้วหัวใจมันมีสติสัมปชัญญะ เพราะได้ทำบุญกุศลมา ได้มีสติปัญญามา มันถึงตั้งสติกำหนดลมหายใจไป ถ้ามัน

กำหนดลมหายใจก็เป็นอานาปานสติไง ถ้ากำหนดพุทโธๆ ก็เป็นพุทธานุสติไง นี่ไง เราแสวงหาพระๆ เราจะหาพระในหัวใจของเราไง

ถ้าพุทโธๆ จนละเอียดเข้ามาจนพุทโธไม่ได้ จนตัวมันเป็นพุทโธเสียเอง พุทโธอยู่กลางหัวใจ ไม่ต้องไปอินเดีย ไม่ต้องไปไหนทั้งสิ้น อยู่ที่ไหนก็ได้ แล้วเจอพุทโธเป็นๆ ด้วย พุทโธที่มีความสว่างไสว พุทโธที่มีความสุข ความสงบ ความระงับ พุทโธอันนี้ เห็นไหม เราไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะของเรา ไม่ใช่ไปด้วยตัวเครื่องบิน เราไปด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราจะเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจดวงนี้

ถ้าเราได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานอะไรให้ละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานให้มรรคให้ผลเรา ถ้าให้มรรคให้ผล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานให้ ประทานที่ไหน ประทานให้ เห็นไหม สติ สมาธิ ปัญญา เราก็ต้องขวนขวาย จิตสงบแล้วฝึกหัดวิปัสสนา วิปัสสนาคือปัญญาการรู้แจ้ง การรู้แจ้งในจิตของตน การรู้แจ้งในจิตของตน ไม่ให้มันโง่โง่ ไม่ให้มันโง่ อวิชชาคือความไม่รู้ใจ ใจ ความไม่รู้ๆ มันจะเข้าไปรู้ได้ด้วยอะไร ก็ด้วยสติด้วยปัญญาของมันไง ด้วยสติปัญญาของเรา ถ้าด้วยสติปัญญาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะประทานให้ แล้วประทานให้ เราก็ฝึกหัดของเราๆ เราจะค้นคว้าหาพระในใจดวงนี้

ตะครุบเงามาตลอด หามาตลอด หาอย่างไรก็ไม่เจอ หาอย่างไรก็ไม่เจอ แล้วไปฟังครูบาอาจารย์ท่านก็ชี้ออก ฟังนั่นคือการรับรู้ รู้คือการส่งออก ส่งออกมาจากไหน ส่งออกมาจากภาวสภาวะ เวลาชี้หน้าๆ ก็ชี้หน้าส่งออกทั้งนั้น ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับ ทวนกระแสกลับด้วยสติด้วยปัญญาของเรา ด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เห็นไหม

เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ว่าการทำงานถึงบอกเลย ให้นั่งกำหนดไว้เฉยๆ เสียงนั้นมันจะมากกระทบเอง แล้วเราจะรับรู้เอง ไม่ต้องไปพยายามรู้ อยากรู้ส่งออกไปมันถึงบ้านถึงเรือนมันไปหมดแล้ว บ้านเรือนมันถึงไป ขโมยมันลักนะ มันลักอะไร ลักหัวใจใจ นั่งสัปหงกโง่งง ฟังไปก็นั่งสัปหงกนะ โอโฮ! เป็นปลาไหลเลยนะ พอพระเทศน์จบ สาธุ! ได้บุญเยอะ มันโดนลัก มันโดนลักไปหมดแล้ว แต่ถ้ามันมีสติปัญญาของมัน รักษาบ้านมันให้ดี ใครเข้าใครออกรู้หมด เสียงที่มันมากกระทบหัวใจเรา เราก็รับรู้ นี่ไง การฟังธรรมๆ ทวนกระแสกลับๆ

ครูบาอาจารย์ที่ท่านฟังธรรม ท่านแสดงธรรม ให้ธรรมเป็นทานๆ ขอให้เรากลับจับฉวย ให้เป็นสมบัติของเราได้บ้าง จับฉวยไป กาลามสูตร อย่าเชื่อแม้แต่คนพูด แล้วเวลาพูดไปแล้ว สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง เก็บไปพิจารณา จริงหรือเปล่า คนพูดพูดเป็นนะ มันพูดแต่ปาก แล้วมันมีความจริง ในใจของมันหรือไม่ ถ้ามันมีความจริงในใจ พูดออกมามันถึงมันคงใจ ผู้รู้จริงพูดมันพูดความจริง ผู้รู้จำพูดมันก็พูดความจริง ผู้ไม่รู้จะไรพูดมันจะล้วงกระเป๋าคอน

เรามีสติปัญญา เราก็รักษาของเรา กาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อแม้แต่คนพูด อย่าเชื่อ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนขนาดนั้นนะ ไม่มีศาสนาไหนสอนอย่างนี้ ศาสนาไหนถ้าไม่ฟังนะ ประหารชีวิตเลยละ ถ้าไม่ทำตามเขา เขาฆ่าเลยนะ แต่พระพุทธศาสนานะ แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังบอกว่า อย่าเชื่อเรา ให้ปฏิบัติให้เป็นขึ้นมา ฟังแล้วจัดเก็บได้เป็นสมบัติ แล้วเข้าทางจงกรม แล้วนั่งสมาธิ ตรีก ตรีกนี้ขึ้นมา สิ่งที่เราตรีกนี้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าปัญญามันเกิดขึ้น นี่ปัญญาของเรา ถ้าเราตรีกขึ้นมา เรามีความคิด เรามีความคิดความเห็น นั่นของเรานะ นั่นนะ สมบัติอันนั้นนะสำคัญ มันเอาตัวรอดได้

คนเราไม่มีสติปัญญาเอาตัวรอดได้อย่างไร คนจะเอาตัวรอดได้มันต้องมีสติปัญญาสิ ฟังแล้วอย่าเชื่อ เอาไปคิด เอาไปพิจารณา การคิดการพิจารณานั้นคือสมบัติของเรา แยกแยะ แล้วถ้ามันเห็นจริง บังจัดตั้ง สันติภูมิจโก ครูบาอาจารย์ท่านบอกประจำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกไว้ให้กับสันติภูมิจโก รู้จำเพาะตน รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง สิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับเราถ้าเราประพฤติปฏิบัติ

วันนี้วันพระนะ เราหาพระจากภายนอกเพื่อทำบุญกุศลของเรา คนที่มีอำนาจวาสนาก็ไปเจอพระครูบาอาจารย์ที่นำไปเนื้อเชื่อใจ คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาแล้วมีเวรมีกรรมนะ ไปเจอแต่พระเห็นแก่ตัว ยิ่งใส่บาตรแล้วมันยังตัดทอนความศรัทธา มีโยมมาบ่นให้ฟังเยอะมาก เวลาใส่บาตรแล้วมันยังทอนศรัทธาตัวลงเรื่อยๆ มันหงุดหงิดๆ นั่นมันก็เป็นอำนาจวาสนา แล้วเราก็แสวงหาของเรา

จากพระภายนอกแล้วก็มาพระภายใน ทำบุญกุศลของเราด้วยสติด้วยปัญญาของเรา แล้วเราแสวงหาพระภายในของเรา ให้เจอพุทธะ ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานมรรค ประทานผลให้เรา ประทานมรรคประทานผลด้วยการวิริยอุตสาหะในการกระทำของเรา มนุษย์จะล้วงพื้นทุกข์ด้วยความเพียร เอวัง